

Sygn. I C 66/17 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący – sędzia sądu rejonowego Jacek Modras

Protokolant – sekretarz sądowy Justyna Wiśniewska

po rozpoznaniu 2 marca 2017 r. w Nowym Dworze Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa G. M. N.

przeciwko B. D.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej 103,06 zł (sto trzy złote sześć groszy) tytułem odsetek od 1.326 zł (słownie: tysiąc trzysta dwadzieścia sześć złotych) – ustawowych od 1 kwietnia 2015 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowych za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do 31 marca 2016 r.;

II. umarza postępowanie co do zapłaty 1.326 zł (słownie: tysiąc trzysta dwadzieścia sześć złotych) na skutek częściowego cofnięcia pozwu;

III. oddala powództwo co do zapłaty 1.326 zł (słownie: tysiąc trzysta dwadzieścia sześć złotych) z odsetkami ustawowymi od 1 kwietnia 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

IV. koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi;

V. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 66/17

UZASADNIENIE

W pozwie z 25 sierpnia 2016 r. G. M. N. („powódka”) domagała się zasądzenia od B. D. i M. D. 3.978 zł wraz z odsetkami ustawowymi (od 1 stycznia 2016 r. – ustawowymi za opóźnienie) od:

– 1.326 zł od 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,

– 1.326 zł od 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,

– 1.326 zł od 1 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powódka podała, że jest właścicielem nieruchomości przy ul. (...) w N., a pozwani – jej użytkownikami wieczystymi. Powódka dochodziła zapłaty zaległych opłat rocznych za trzy kolejne lata (2013–2015).

Pozew w stosunku do M. D. został odrzucony prawomocnym postanowieniem z 27 czerwca 2016 r. (k. 30).

Tego samego dnia referendarz w tutejszym sądzie wydał nakaz zapłaty (k. 31) przeciwko B. D. („pozwana”).

Pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu w części dotyczącej opłat za lata 2013 i 2015 (k. 35–37). Co do pierwszej z nich podniosła zarzut przedawnienia, co do drugiej – zarzut zapłaty.

W odpowiedzi na sprzeciw (k. 47) powódka cofnęła pozew w części dotyczącej żądania zapłaty 1.326 zł ze zrzeczeniem się roszczenia, a wniosła o zasądzenie 2.652 zł z odsetkami ustawowymi (od 1 stycznia 2016 r. – ustawowymi za opóźnienie):

- 1.326 zł od 1 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty,
- 1.326 zł od 1 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty,
- 1.326 zł od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.

Powódka przyznała, że pozwana uiszczyła opłatę roczną za 2015 r. Nie odniosła się natomiast do zarzutu przedawnienia opłaty za 2013 r.

Na rozprawie 2 marca 2017 r. pozwana uznała powództwo w zakresie odsetek od 1.326 zł od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. (k. 53).

Okoliczności faktyczne były między stronami bezsporne: (a) pozwana była użytkownikiem wieczystym nieruchomości opisanej w pozwie, a powódka – właścicielką tejże, (b) pozwana do dnia wniesienia pozwu nie uiszczyła opłaty rocznej za lata 2013–2015, (c) wysokość opłaty rocznej wynosiła 1.326 zł, (d) 31 marca 2016 r. pozwana zapłaciła powódce 1.326 zł tytułem opłaty rocznej za 2015 r.

Sąd rozważył, co następuje.

Przedmiotem postępowania po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty były jedynie opłaty za lata 2013 i 2015, bowiem nakazu w części dotyczącej opłaty za 2014 r. pozwana nie zaskarżyła.

Co do opłaty za 2013 r., pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia. Opłatę za użytkowanie wieczyste za dany rok wnosi się do 31 marca każdego roku (art. 64 ust. 2 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, t.j.: Dz.U. z 2016 r. poz. 2147). Jest to świadczenie okresowe, zatem przedawnia się z upływem 3 lat (art. 118 k.c.). Roszczenie o zapłatę opłaty za 2013 r. przedawniło się zatem 1 kwietnia 2016 r. Pozew został wniesiony po tym terminie, a powódka nie powołała się na żadną okoliczność, która świadczyłaby o przerwaniu biegu przedawnienia przed wytoczeniem powództwa. W tej części powództwo należało zatem oddalić (pkt III wyroku). Dodać wypada, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego (uchwała Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2005 r., sygn. III CZP 42/04, OSNC 2005/9/149).

Co do opłaty za 2015 r., to powódka cofnęła pozew w zakresie należności głównej ze zrzeczeniem się roszczenia (art. 203 § 1 k.p.c.). Brak było podstaw, by cofnięcie pozwu uznać za bezskuteczne (art. 203 § 4 k.p.c.). W tej części powództwo należało zatem umorzyć na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. (pkt II wyroku).

Do zasądzenia pozostały jedynie odsetki od opłaty za 2015 r., od 1 kwietnia tamtego roku do 31 marca 2016 r., czyli do dnia zapłaty (art. 481 § 1 k.c.). Były to odsetki ustawowe, a od 1 stycznia 2016 r. – odsetki ustawowe za opóźnienie. Wyniosły one 103,06 zł i taką też kwotę sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki w pkt. I wyroku. Że pozwana w tej części uznała powództwo, należało temu punktowi nadać rygor natychmiastowej wykonalności (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).

Powódka domagała się zasądzenia na jej rzecz kosztów postępowania (k. 47). Biorąc jednak pod uwagę, że: (a) co do opłaty za 2013 r., czyli 1/3 roszczenia, powództwo było przedawnione i w tej części powódka proces przegrała, (b) co do

opłaty za 2015 r. to powództwo w zakresie kwoty głównej było zbędne, bo ta opłata była uiszczona na dzień wniesienia pozwu, zatem i tu cofnięcie pozwu uznać należało za przegraną – sąd zniósł koszty między stronami (art. 100 k.p.c.).